

DINAH JEFFERIES

Dochters
van de Dordogne

Vertaling Erica van Rijsewijk

BAND 1

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440516

NUR 302

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2021 Dinah Jefferies

Oorspronkelijke titel: *Daughters of war*

Copyright Nederlandse vertaling: © HarperCollins Holland

Vertaling: TOTA/Erica van Rijsewijk

Omslagontwerp: zero-media.net, München

Omslagbeeld: Finepic®, München; Jon Arnold Images Ltd / Alamy Stock Foto

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

*Voor mijn zus,
de zussen in mijn eigen familie,
en alle zussen in mijn familie
in ruimere zin.*

Hoofdstuk 1

Périgord Noir, Frankrijk

Voorjaar 1944

Hélène

Was het maar vast het einde van de zomer, zodat ze de geur kon opsnuiven van zondorstroofde dennen en sparren, en de vinken en spreeuwen tussen de takken heen en weer kon zien fladderen. Dan zou ze, terwijl ze in het afnemende licht door het dorp liep, misschien optimistischer zijn geweest, in plaats van het claustrofobische gevoel te hebben dat het leven zwaar op haar drukte en dat ze door de oeroude met mos bedekte stenen huizen werd ingesloten. En misschien zou ze dan gemakkelijker voor ogen kunnen houden dat ze allemaal maar gewone mensen waren die van onmogelijke omstandigheden het beste probeerden te maken. Gewone mensen die ernaar verlangden dat het leven weer zijn normale gang zou gaan.

Hélène hunkerde naar daglicht, wilde meer kunnen zien dan alleen wat zich vlak voor haar bevond. Ze moest in de verte kunnen kijken, in de toekomst, in haar eigen hart. Daar had ze net zoveel behoefte aan als anderen aan zuurstof. Anderzijds hield ze zichzelf voor dat ze als dit allemaal voorbij zou zijn, nog steeds een heel leven voor zich had. Waarom zou ze zich zorgen maken over het allerergste, dat misschien nooit zou gebeuren? En van de geallieerden zou toch zeker binnenkort beter nieuws komen?

Ze liet het dorp achter zich, keek op naar de indigoblauwe lucht en hoorde de vroege nachtvogels scharrelen in de bomen. Ze dacht aan haar zussen, hier in Frankrijk, en aan haar moeder in Engeland. Toen ze haar moeder een keer had gevraagd of zij net zo knap was als haar zus Élise, had die gezegd: 'Lieverd, je hebt een leuk gezichtje. Mensen houden van leuke gezichten. Door een gezicht als het jouwe voelen ze zich niet bedreigd.'

Hélène was toen nog maar elf geweest en haar moeders opmerking had haar gekwetst. Vervolgens had ze een halfuur in de spiegel staan kijken, zonder te weten wat ze van haar gezicht moest denken. Ze had er met een vinger in staan prikken en porren, had verschil-

lende gezichtsuitdrukkingen uitgeprobeerd, had een pruilmondje getrokken, geglimlacht, gegrimast, en toen tegen zichzelf gezegd dat het niet uitmaakte. Maar dat was gelogen, want het had wél wat uitgemaakt. En nu? Haar gezicht was volwassen geworden. Ze was lang en sportief, had net zo'n sterk gestel als haar vader vroeger, maar ze had ook zijn steile lichtbruine haar. Melkboerenhondenhaar. Irritant, maar haar moeder had gelijk gehad: haar gelaatstrekken waren inderdaad te krachtig om mooi te worden genoemd, maar mensen waren wel gecharmeerd van haar vriendelijke hazelnootbruine ogen en warme glimlach. Zij was de meest pragmatische van de drie zussen, de oudste en de verantwoordelijkste. Was het héél oppervlakkig om ernaar te verlangen dat iemand tegen haar zou zeggen dat ze knap was?

De oorlog was een strijd tussen goed en kwaad, zeiden mensen – maar je wist nooit precies wat wat was. En nu was haar taak een grotere uitdaging geworden dan ze ooit had durven dromen. Ze had groot respect voor haar baas, Hugo Marchand, de arts en burgemeester van de stad, en ze was dol op zijn hartelijke vrouw Marie, een genereuze ziel die altijd het beste in mensen zag en voor de zussen als een moe-

der was geweest. Maar de dingen waar H el ene getuige van was, de dingen die ze hoorde – de leugens, de kleine bedriegerijen, de daden die ze nooit hardop kon noemen – dat alles had ze allemaal liever niet geweten.

Nadat ze een klein veld was overgestoken, dat werd omzoomd door klaprozen, vervolgde ze haar weg door een groepje walnotenbomen, waarbij ze zorgvuldig de rondwaggelende ganzen uit de weg ging, totdat ze uiteindelijk bij het paadje en hun eigen hek aankwam. Met een frons constateerde ze dat iemand het krakemikkige houten hek open had laten staan.

Dat deden ze nooit.

Hun rommelige boerderij leek op natuurlijke wijze aan het land te zijn ontsproten; de muren van met de hand uitgehakt kalksteen absorbeerden het zonlicht, zodat ze in de vroege avond goudkleurig en honinggeel oplichtten. Ze liep langs de kastanje in de tuin en keek op naar de begroeide gevel. De klimplanten, die als een waterval de voordeur omgaven, zagen er nog precies zo uit als ze ze had achtergelaten. Het was nog te vroeg voor de paarse passiebloemen waar ze zo van hield. Twee middelgrote ramen met matblauw geverfde luiken flankeerden de eikenhouten deur, en toen de

wind opstak en het hout klaaglijk kraakte, huiverde ze.

Ze liep naar binnen en haastte zich naar de keuken om daar haar tas op tafel te zetten. Aan de zware grove balken boven haar hoofd hingen kruiden te drogen: rozemarijn, lavendel, laurier, munt, salie, tijm en nog veel meer. Met opgeheven hoofd snoof Hélène hun vertrouwde geuren op, waarna ze haar veters losmaakte en haar schoenen op de plavuizenvloer liet staan, die hier en daar diep was uitgesleten door alle voeten die er in de loop der eeuwen overheen hadden gelopen.

Hélène mijmerde er graag over wie hier allemaal vóór haar hadden gewoond, en als het 's nachts donker was, was het niet moeilijk je voor te stellen dat hun schimmen zich nog steeds ophiielden in de donkerder hoeken, bij de spinnenwebben die daar hingen. Maar de meeste mensen leefden op de een of andere manier in de schaduwen, niet alleen de doden.

Ze huiverde nogmaals en wierp een blik op de enorme schouw met zijn stenen ommanteling. Zelfs in het voorjaar kon het 's avonds fris zijn in huis, maar de houtkachel was niet aangestoken.

Terug in de hal dacht ze dat ze boven in het

huis iemand hoorde. ‘Hallo!’ riep ze. ‘Florence, ben jij dat?’

Geen antwoord.

‘Élise, ben je thuis?’